2892 | ALFA | EDEBİYAT | 175

Binbir Gece Masalları

Cilt 2

tamadres.com

Binbir Gece Masalları
© 2014, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında hiçbir yöntemle çoğaltılamaz.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak
Genel Müdür Vedat Bayrak
Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu
Çevirenler Ekrem Demirli, Sümeyra Özkan, Yusuf İnanç, Hacı Bayram Başer, Ali Aslan, Serap Kılıç, Kübra Şenel
Kapak Tasarımı Füsun Turcan Elmasoğlu
Sayfa Tasarımı Yavuz Karakaş

ISBN 978-605-171-217-8
ISBN 978-605-171-208-6 (takım)
ISBN 978-605-171-212-3 (ciltli)
ISBN 978-605-171-210-9 (ciltli takım)
1. Basım: Ocak 2016

tamadres.com

Baskı ve Cilt
Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No: 8, Bayrampaşa-İstanbul
Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29
Sertifika no: 12088

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No: 15 34110 Cağaloğlu İstanbul
Tel: (0212) 511 53 03 Faks: (0212) 519 33 00
www.alfakitap.com - info@alfakitap.com
Sertifika no: 10905

BİNBİR GECE MASALLARI

2

Ekrem Demirli başkanlığında Arapça aslından çevrilmiştir.

ALFA®

kanadkes.com

tamadres.com

145. GECE

Şehrazat, ertesi gece sözlerine şöyle devam etti:

Rumzan ile Kânemâkâne birer gün sırayla ülkeyi yönetme konusunda anlaşmışlar. Sonra kurbanlar kesilmiş, ziyafetler verilmiş. Herkes çok mutluymuş. Bir süre bu böyle devam etmiş. Bu arada sultan Kânemâkâne gecelerini amcasının kızı Kazafekâne ile geçiriyormuş.

Günlerden bir gün onlar böyle sevinç ve mutluluk içinde otururlarken bir toz bulutu yükselmiş. Etraf toza bulanmış. Toz bulutu dört bir yanı kaplamış. Tüccarlar arasından imdat dileyen bir çığlık kopmuş. Sesin sahibi "Ey sultanlar sultanı! Küfür beldelerinde güven içinde dolaştığım halde sizin adalet ve güven dolu yurdunuzda mallarım nasıl yağmalanır?" diye bağırıyormuş. Sultan Rumzan gelen adama doğru dönüp neyi olduğunu sormuş. Adam: "Efendim, ben tüccarım. Çok uzun bir süredir aradığım bir yitiğim var. Yirmi senedir ülkeler dolaştım, ama Şam şehrinden merhum hükümdar Şerkan'ın kendisine hediye ettiğim bir cariye sebebiyle yazdığı benim için yazmış olduğu bir mektubu yanımda taşıdığımdan kimse bana ilişmedi. Şimdi yanımda yüz deve yükü Hint mücevheri vardı. Sizin hareminiz ve adalet dolu yurdunuz olan Bağdat'a getiriyordum. Ancak tam yaklaşmıştım ki birden Araplar tarafından saldırıya uğradım. Yanlarında oradan buradan topladıkları Kürtler de vardı. Adamlarımı öldürüp mallarımı yağmaladılar. İşte benim halim bu!" diyerek başından geçenleri anlatmış.

kitapnet.com

Ardında da Rumzan'ın huzurunda ah vah edip ağlamaya, dizlerini dövüp yakınmaya başlamış. Rumzan ve Kânemakâne adama acımış, ona yardım edeceklerine söz vermişler. Bin atlıya bedel yüz atlıyla birlikte hazırlanmış, yolu tarif etmesi için tüccarı da önlerine katarak yola koyulmuşlar. O gün ve gece hiç durmadan yollarına devam etmişler. Nihayet bol nehirli, çokça ağaçlı bir vadiye gelmişler. Haramilerin, yağmaladıkları malları aralarında paylaştıktan sonra vadiye dağıldıklarını, bir kısmınınsa geride kaldığını görmüşler. Bu geride kalan yağmacılara saldırıp dört bir yandan etraflarını kuşatmışlar. Rumzan ve yeğeni Kânemâkâne de aslanlar gibi kükreyerek saldırıyorlarmış. Çok geçmeden haramilerin hepsini ele geçirmişler. Bunlar sayıları üç yüzü bulan Arap atlılarıymış. İlk iş olarak yanlarındaki, tüccara ait malları geri almış, sonra ellerini bağlayıp Bağdat'a götürmüşler.

Hükümdar Rumzan ve yeğeni Kânemâkâne yan yana tahta oturmuş, esirlerin hepsini huzurlarına getirtmişler. Rumzan ve Kânemâkâne esirlere liderlerinin kim olduğunu sormuşlar. Adamlar: "Bizim başımızda üç kişi var. Bizi farklı yerlerden toplayıp bir araya getiren onlar oldu" demişler. Rumzan ve Kânemakâne: "O halde bize onları tarif edin" deyince esirler reislerini tarif etmişler. Rumzan ile Kânemâkâne hemen o üç kişinin yakalanmasını, diğerlerinin de yanlarındaki bütün mallarının alınmasından ve tüccara teslim edilmesinden sonra salıverilmelerini emretmiş. Tüccar, malını ve kumaşlarını yoklayınca malının dörtte birinin kayıp olduğunu anlamış. Adamlar hemen eksiklerinin tamamını tazmin edeceklerine dair söz vermişler.

Sonra tüccar iki mektup çıkarmış. Biri Şerkan'ın, diğeri Nüzhetü'z-Zaman'ın yazısıyla yazılmış imiş. Meğer bu tüccar, Nüzhetü'z-Zaman'ı daha bekârken bir bedeviden satın almış ve kardeşi Şerkan'a hediye

eden tüccarmış. Kânemâkâne, iki mektubu da alıp iyice incelemiş. Amcası Şerkan'ın ve halası Nüzhetü'z-Zaman'ın yazdıklarını okumuş. İkinci mektubu yani halasının, malları yağmalanan tüccara yazdığı mektubu alıp Nüzhetü'z-Zaman'a götürmüş ve ona tüccarın başına gelenleri haber vermiş. Nüzhetü'z-Zaman, tüccarı hatırlamış hemen. Kendi yazısını da tanımış. Tüccara ikramlarda bulunup onu kardeşi Rumzan ve kardeşinin oğlu Kânemâkâne'ye emanet etmiş.

Rumzan hizmetinden dolayı tüccara mallar, köleler ve hizmetçiler verilmesini emretmiş. Nüzhetü'z-Zaman da yüz bin dinar para ve elli yük malın yanı sıra türlü çeşit hediyeler de göndermiş. Ardından da tüccarın huzuruna getirilmesini istemiş. Tüccar, Nüzhetü'z-Zaman'ın huzuruna gelince, Nüzhetü'z-Zaman selam verip kendisinin sultan Ömer Numan'ın kızı olduğunu, Rumzan'ın kardeşi olduğunu, Kânemâkâne'nin ise yeğeni olduğunu söylemiş. Bunları duyan tüccar çok sevinmiş. Kurtuluşundan ve kardeşi ile yeğenine kavuşmasından dolayı onu tebrik etmiş. Sonra önünde yerlere eğilip şükranlarını sunmuş. Ardından Nüzhetü'z-Zaman odasına geçmiş.

Tüccar üç gün boyunca onlarla kaldıktan sonra vedalaşıp Şam'a doğru yola çıkmış. Aradan çok geçmeden Rumzan ile Kânemâkâne esir aldıkları haramilerin reisleri olan üç haramiyi yakalatıp huzurlarına getirtmişler ve sorguya çekmişler. İçlerinden biri öne çıkıp "Ben bir bedeviyim. Yollarda durur, küçük kızları, bakireleri kaçırıp tüccarlara satarım. Bugüne kadar hep bu işi yaptım. Şeytana uydum. Sonra şu iki yoldaşımla farklı farklı şehirlerden adamlar toplayıp adam toplayıp haramilik yapmaya, tüccarların yolunu kesmeye karar verdik" diyerek nasıl bir araya geldiklerini anlatmış. Haraminin kızları kaçırıp cariye olarak sattığını duyunca "O halde yakaladığın kızlarla ilgili en güzel hikâyelerinden birini anlat bakalım bize" demişler.

"Hükümdarım! Başımdan geçenlerin en tuhafını anlatayım size. Yirmi iki sene boyunca Beytülmakdis'teki kızları kaçırdım. Bir gün çok güzel bir kız gördüm. Ancak kız hizmetçiydi ve üstünde eski püskü elbiseler, başında bir örtü parçası vardı. Onu bir handan çıkarken gördüm. Bir yolunu bulup kaçırdım. Bir deveye bindirip götürdüm. Niyetim çöldeki ailemin yanına götürmekti. Böylece onu yanımda deve çobanı yapacaktım. İneklere göz kulak olup vadiden toplar, getirirdi. Kızcağız ağladı durdu. Ben de onu bir güzel dövdüm ve Şam'a getirdim. Tüccarlardan biri onu görünce aklı başından gitti. Kızcağızın konuşmasını çok beğendi ve onu satın almak istedi. Fiyatını artıra artıra yüz bin dirheme kadar çıkardım ve sattım. Kızı tüccara teslim ederken onun tatlı dilini ve güzel konuşmasını ben de gördüm. Duyduğuma göre o tüccar, kızcağızı güzelce giydirip süsledikten sonra Şam sultanına hediye etmiş. Böylece bana ödediği miktarın iki katını geri almış. İşte hükümdarım! Başımdan geçen en güzel olaylardan biri budur. Ancak yemin olsun ki o fiyat bile o kız için az sayılırdı."

Rumzan ile Kânemâkâne bu hikâyeyi duyunca çok beğenmişler. Ancak Nüzhetü'z-Zaman yüzü bedevinin anlattıklarıyla kararmış. Hemen yerinden fırlayıp kardeşi Rumzan'a "Beytülmakdis'ten beni kaçıran bedevi işte bu! Bunda hiç şüphem yok!" demiş ve yaşadığı sıkıntıları, yediği dayakları, çektiği açlığı ve gördüğü zelilliği bir bir anlatmış. Ardından "İşte şimdi onun katli helaldir" deyip kılıcını çekip boynunu vurmak için bedeviye doğru gitmiş.

Ancak adam "Hükümdarım! Beni öldürmesine izin vermeyin ki başımdan geçen tuhaf hikâyeleri size bir bir anlatayım" diye bağırınca yeğeni Kânemâkâne, Nüzhetü'z-Zaman'a "Hala! Bırak da bir hikâye anlatsın. Sonra canın ne isterse onu yap" demiş. Bunun üzerine Nüzhetü'z-Zaman kılıcını indirip yerine dön-

müş. Rumzan "Peki! O halde bize bir hikâye anlat!" deyince bedevi "Hükümdarım! Eğer size çok güzel bir hikâye anlatırsam beni bağışlayacak mısınız?" diye sormuş. "Evet!" demişler. Bunun üzerine bedevi başından geçen en güzel hikâyeyi anlatmaya başladı:

İhtiyar Münsir, Delikanlı ve Kız Kardeşinin Hikâyesi

"Bir gece uykum kaçtı. Bir türlü uyuyamadım. Sabahı zor ettim. Gün doğunca sabahın olduğuna bir türlü inanamadım. Hemen o saat kalkıp kılıcımı kuşandım. Atıma binip mızrağımı elime aldım. Avlanmak niyetiyle çıktım. Yolda bir grup insanla karşılaştım. Bana nereye gittiğimi sordular. Ben de ava gitmek istediğimi söyledim. "Biz de seninle geleceğiz" dediler. Böylece hep birlikte yola düştük.

Derken bir devekuşu çıktı karşımıza. Ancak elimizden kaçırdık. Kanatlanıp kaçtı. O önde, biz arkada derken bir çöle kadar peşinden gittik. Ne su vardı etrafta ne de bir ot. Yılanların ıslıklarından, perilerin ve cinlerin bağrış çağırışlarından başka ses yoktu. Biraz gidince devekuşunu kaybettik. Yer yarıldı da yerin içine mi girdi yoksa göğe mi uçtu, bilemedik. Atlarımızı çevirip geri dönmeye niyetlendik. Sonra bu şiddetli sıcakta geri dönmenin pek iyi bir fikir olmadığını düşündük. Zira sıcak şiddetini iyice artırmış, susuzluktan dilimiz, damağımız kurumuştu. Bir süre sonra atlarımız da gitmez oldu. Öleceğimizden kimsenin şüphesi kalmamıştı.

Tam böyle hayattan umudu kesmişken birden genişçe bir vaha gördük. Ceylanlar seke seke bir o yana, bir bu yana gidiyorlardı. Bir çadır vardı ve çadırın yanında bağlı bir at. Yere saplanmış mızrakların uçları uzaktan parlıyordu. Yaşama ümidimiz yeniden canlanmıştı. Atlarımızı çadıra doğru çevirdik. Niyetimiz vahaya ve suya varmaktı. Önde ben, arkada arkadaşlarım olduğu halde çadıra doğru gitmeye başladık. Kısa bir yolculuğun ardından vahaya vardık. Bir göze-

nin kenarında durup kana kana içtik. Atlarımızı suladık. Birden cahilliğim tuttu ve çadıra doğru yöneldim. Çadıra vardığımda yanakları tüysüz, ay parçası gibi bir delikanlı gördüm. Delikanlının yanında ise zarif, incecik bir cariye vardı.

Cariyeye şöyle bir baktım. Görür görmez aşkı kalbime işledi. Delikanlıya selam verdim. Delikanlı da selamıma karşılık verdi. "Kardeşim, söyle bana! Sen kimsin ve şu yanındaki cariye de kim oluyor?" diye sordum. Delikanlı, başını öne eğip bir süre düşündü. Sonra bana doğru bakıp "Sen bana söyle! Sen kimsin ve şu yanındaki atlılar da neyin nesidir?" diye sordu. "Ben süvari Hammad'ım. Araplar arasında beş yüz süvariye denk geldiğim söylenir. Biz avlanmaya çıkmıştık. Ancak çok susadık. Buraya geldik. Ben ise belki su bulurum diye sizin çadırınıza geldim" diye cevap verdim. Delikanlı bunu duyunca yanındaki güzelim cariyesine doğru döndü ve "Şu adama su ve yiyecek bir şeyler getir" dedi.

Bunun üzerine cariye kalktı ve eteklerini sürüye sürüye yanımızdan uzaklaştı. Giderken ayağındaki altın halhallar şıngırdıyordu. Bir süre gözden kayboldu. Sonra sağ elinde soğuk su dolu gümüş bir kap, sol elinde de hurma ve süt dolu bir kap olduğu halde geri geldi. Biraz da yabani hayvan eti getirmişti. Cariyeden gözlerimi alamıyordum. Ona o kadar tutulmuştum ki ne yediklerimden ne de içtiklerimden bir tat alabiliyordum. Cariyenin elleri o kadar beyazdı ki ellerindeki kınalar kar üstünde duran serçelere benziyordu. Yüzü o kadar aydınlıktı ki güneşi ve ayı andırıyordu.

Yiyip içtikten sonra delikanlıya "Ben sana sırrımı söyleyeyim, sen de bana kendi sırrını söyle, azıcık kendinden bahset. Olmaz mı?" dedim. Delikanlı hemen "Şu kızı sormak istiyorsan o benim kız kardeşimdir" dedi. Ben hemen "Onunla beni evlendirmeni istiyorum. Yoksa seni öldürür, onu da zorla alırım" diye

kanadia.com